

Klaara - koko perheen lehti

nro 26 / 2015

sisältö:

s 4	Rasittaako Harmaahapsi
s 5	Suuri paasto
s 6	Voi 1930-luvun turistiparkaa
s 7	Anna meille meidän jokapäiväinen leipämme
s 8	Rouva C kamapaamossa
s 9	Sairaala oli seurakuntani
s 10	Riitta Anttila – runot
s 11	Leenan sotkut
s 12 -15	Paavalin jalanjäljissä Korontissa ja Ateenassa
s 16	Nykyajan samarialainen
s 17	Ulla Kuikka-Kangas – runot
s 18	Taiteen polulla harrastajan mukana
s 19	Ensimmäinen kirjani
s 20	Herkulliset kesämuistot
s 21	Mistä kissalle koti
s 22	Perhepysäkki Nooa
s 23	Ilmoitukset
s 24	Runo: Fiksu mää olen – Pentti Salminen Taustagrafiikka: HP

Kysy kirjastosta

Pääkirjoitus 20.3.2015

Mikä maksaa?

Suurin osa suomalaisista pitää itsestään selvyytenä asioita, joiden hankintaan ei kaikilla ole edes teoreettista mahdollisuutta. Omistusasunto, auto tai kaksi, hyvä ravinto, merkkivaatteet, yksityiset terveyspalvelut ja niin edelleen ovat tämän listan kärkipäässä. Ja hyvä näin, niin kauan kuin ihmisellä on työtä ja terveyttä tavoitteita pitääkin olla. Mutta kun tilanne muuttuu, mikään ei ole entisellään. Haasteita riittää.

Yksi askel eteen kaksi taakse, näinhän ne kuviot aina pienituloisten jalkineita liikuttelevat. Mutta mitäs teet? Muutaman kymmenen sentin indeksitarkistukset, tai peräti niidenkin jäädyttämiset, ovat tästä surkuhupainen esimerkki, eteenpäin ei pääse, askel lipsuu aina vain alemmalle tasolle.

Niin kauan kun päättäjiä huolettaa enemmän kustannustehokkuus kuin se, miten tukea tai hoitoa tarvitsevat kansalaiset kohdataan ja huomioidaan käytännön tasolla - miten heidän vireydestään pidetään huolta, autetaan pysymään toimintaja liikuntakykyisinä – tämä yhteiskunnallinen rapautustila jatkuu. Näin sanovat yhä useammat vastuulliset viranhaltijat. Heille ei riitä se, että työpöytien äärellä asiat sadaan näyttämään siistiltä ja yksinkertaiselta, koska he tietävät, että vuosi toisensa perään yhä useampi ajautuu oravanpyörään, josta voi olla jopa mahdoton loikata pois.

Perus-eläkkeellä, -päivärahalla tai toimeentulotuella, ei ruuan ja vaatimattoman asumisen lisäksi pysty kukaan mitään hankkimaan. Ei myöskään jo pidätetyillä veroeuroilla, tai maksetuilla lainakuluilla kuitata kaupasta ostoksia. Niillä ei makseta asunto-, auto-, opinto-, sairaus-, tai muuta lainaa. Eikä niillä voi ostaa lääkkeitäkään, ladata bussikorttiin matkoja, käyttää kulttuuri- tai hyvinvointipalveluja, ja niin edelleen.

Missä siis mättää - ”mikä maksaa” - miksi uudistusta parempaan ei suurista puheista huolimatta tapahdu?

Varsinkin näin vaalien alla aikamoinen haloo ravisteleekin kansaa kysymyksellä; millaista hyvinvoinnin mittapuuta meillä Suomessa oikein käytetään?

Tässä lehdessä me tarkastelemme asiaa useammasta näkökulmasta.

*Elämä riisuu ihmistä
kunnes jäljellä on vain pelko -
kaiken keskellä
hiertynyt ego -
ja sadat lausumattomat sanat
kysymysten sänkipeltona
Kaikkivaltiaan katseen alla.*

Milkka Pulli